

ham til Last, medens Omkostningerne ved Beskjendtgjørelsen af de Udsættelser, der foretages af Dvirigheden af egen Drift (§ 7 Nr. 2—4) synes at burde være Anmelderen uveedkommende, da han ingen Interesse har hverken af Udsættelsen eller af Beskjendtgjørelsen derom.

Svært bemærkes, at det er forudsat, at de Beskjendtgjørelser, med Hensyn til hvilke Omkostningerne ikke ere paalagte Anmelderen, uden Godtgjørelse skulle optages i vedkommende autoriserede Tidende, idet alle disse Tidender ifølge de dem meddelte Bevillinger ere pligtige til uden Betaling at optage, hvad der af Ministerierne eller Dvirigheden deri skal beskjendtgjøres.

Til § 9.

Medens der ikke bør fordrues Erlæggelse af nogen Kjendelse hverken for Mærkets Udsættelse af Registret eller for de fornyede Indregistreringer i Henhold til § 6 og § 7 Nr. 3, idet der ikke derved erhverves nogen ny Ret for Vedkommende, bør der derimod kræves en passende Kjendelse for den første Indregistrering af et anmeldt Mærke, idet denne Indregistrering sker i Anmelderens Interesse. Bestemmelser om Erlæggelse af en saadan Kjendelse ere optagne i samtlige tilsvarende fremmede Love, og Forbringeren herom anbefaler sig ogsaa ved Hensynet til Nutseligheden af, at Registrerne ikke overfyldes med en Mængde Mærker af aldeles underordnet Betydning. — Faktisttelsen af Kjendelsens Størrelse beror selvfølgelig paa et Skøn. (I Tydskland udgjør Betalingen 50 Rigsmark). Naar den her er foreslaaet ansat til 30 Kr., har man troet derved at kunne opnaa det tilstgæde Diemed, uden at der paa den anden Side bliver Grund til at befrygte, at Nogen, der har en virkelig Interesse i Brugen af et Varemærke, vil blive affaaret fra Udgang til Optagelse i Registret.

De indkomne Kjendelser ere foreslaaede tilagte de samme Kasser; i hvilke de for Firmaanmeldelser foreskrevne Kjendelser indflyde.

Til § 10.

Udgangen til af Registrerne at erholde Oplysning om anmeldte og udsættede Mærker bør være saa let som mulig, og det er derfor foreslaaet, at Enhver, uden at behøve at paavise nogen særlig Interesse deraf, skal være berettiget til ved Eftersyn af Registrerne at forstaa sig saadan Oplysning, samt til at forlange Udskrifter af Registrerne. Bestemmelsen om, at selve den indregistrerede Afbildning af Mærket ikke kan forlanges gjengiven i Udskriften, er grundet paa den praktiske Vanskelighed ved en npiagtig Gjengivelse af Afbildningen og paa de uheldige Følger, som en mulig unpiagtig Gjengivelse kunde medføre. Den Kjendelse, der bliver at erlægge for en Udskrift, bør i alle Tilfælde kun være ringe, men de nærmere Bestemmelser herom ville formentlig hensigtsmæssigt være at give ad administrativ Vej.

II.

Til § 11.

Denne Paragraf danner Forslagets Hovedindhold, idet her angives den Betydning og Virkning, der maa tillægges den gyldige Anmeldelse af et Varemærke, nemlig Erhvervelsen af en udelukkende Ret til at forsyne Varer eller disses Emballage med det for dem anmeldte Mærke og til at bringe de saaledes mærkede Varer i Handelen. Det er Anmeldelsen og ikke Indregistreringen, der forudsættes at skulle være det afgørende Moment med Hensyn til Erhvervelsen af Retten til et Varemærke, idet denne Erhvervelse ikke bør gjøres afhængig af en Akt, der er underkastet mange Tilfældigheder, og i det Hele taget er unddraget Anmelderens Tilsyn og Indvirkning.

At det i Tilfælde af, at Anmeldelse om det samme Mærke for de samme Varearter fremkommer fra Flere, er Anmeldelsernes Tidsfølge, som maa gjøre Udslaget, saaledes at den først fremkomne Anmeldelse har Fortrinet for de senere, forstaar sig af sig selv.

Det er en Selsølgelse, at den ved Anmeldelsen erhvervede Rettighed til at benytte et Varemærke ligesom enhver anden Formuerettighed kan gjøres til Gjenstand for Overdragelse, men Betingelsen for, at den, til hvem Mærket er overdraget, i eget Navn skal kunne gjøre Ret til Mærkets Benyttelse gjældenende ligeoverfor Trediemand, er, at han iagttaget de i Lovforslaget indholdte Forbudsregler om Mærkets Anmeldelse; dette nødvendiggjøres ved Hensyn til Publikum, der har et billigt Krav paa, saavidt muligt at sikres imod, at dets Tillid til et vist Mærke misbruges, men det maa være de paagjældende Kontrahenters egen Sag at iagttage, at den, til hvem Retten er overdraget, gjør sin Anmeldelse samtidig med at Overdrageren begjærer Udsættelse, for at ingen Trediemand ved mellemkommende Anmeldelser skal kunne bemægtige sig Mærket. At optage nogen udtrykkelig Bestemmelse i Lovforslaget angaaende Mærkets Overdragelighed paa den anførte Maade, er imidlertid ikke fundet nødvendig, da dette formentlig ganske følger af sig selv.

I Tilfælde af Dødsfald gaar Retten til Mærket over paa Boet eller Arvingerne, men da det ikke vil være muligt frag i Dødsieblikket at gjøre Anmeldelse om Mærkets Indregistrering paa en Andens Navn og der ofte vil kunne hengaa længere Tid, inden der kan træffes Afgjørelse om og i saa Fald til hvem Retten skal overdrages, taler ialtsald Billighed for, at der indrømmes Boet eller Arvingerne en Frist til at gjøre den nødvendige Anmeldelse, for at forhindre, at en uveedkommende Trediemand strax ved Dødsfaldet bemægtiger sig Mærket. Denne Frist er for Boet og Arvingerne den samme som den, som er fastsat i 1. Afsnit af Lovforslaget om Dødsfald og Arvinger, og den Selsølgelse, at Boets eller Arvingernes Ret til Mærket betragtes som en Arv, bør i den, saaremt der ikke inden